

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jířího Rezka a soudců JUDr. Ladislava Pavlíčka a JUDr. Karla Šabaty, PhD., ve věci JUDr.

posuzované: **A.K.**, narozená dne XXXXX
trvale bytem XXXXX
t. č. XXXXX
sídlem XXXXX
zastoupená opatrovníkem Mgr. Pavlem Rajznauerem advokátem
sídlem Nivy II 348, 763 26 Pozlovice

a navrhovatelky: **J.Š.**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Mravcem
sídlem Nad Vývozem 4869, 760 05 Zlín

za účasti: **J.K.**, narozený dne XXXXX
bytem XXXXX

o svéprávnosti a opatrovnictví člověka, o svěřením provedení právních jednání podle § 58 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

o odvolání J.K. proti rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 30. 6. 2022
č. j. 17 Nc 4005/2021-169

takto:

- I. Odvolání proti výroku I. se odmítá.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výrocích II., III., IV. a V. potvrzuje.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 30. 6. 2022, č. j. 17 Nc 4005/2021-169, bylo rozhodnuto, že soud zastavuje řízení o návrhu navrhovatelky J.Š., narozené XXXXX, aby jí soud podle § 58 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, až do pravomocného skončení věci svěřil, aby v zastoupení posuzované A.K., narozené XXXXX, podala zápis poznámky spornosti týkající se pozemků p. č. St. 52/2, jehož součástí je stavba č. p. XXXXX, a p. č. XXXXX v k. ú. XXXXX, uplatnila námitku neplatnosti darovací smlouvy ze dne 13. 10. 2020 vůči J.K., narozenému XXXXX, podala žalobu na určení vlastnického práva posuzované ke shora uvedeným nemovitým věcem, a v uvedených řízeních před soudem a katastrálním úřadem činila veškeré nezbytné a účelné úkony potřebné k prosazení práv a k ochraně oprávněných zájmů posuzované (výrok I.), soud na dobu tří let od právní moci tohoto rozsudku omezuje A.K., narozenou XXXXX, ve svéprávnosti tak, že jmenovaná není samostatně způsobilá činit právní jednání, jehož předmětem je nabytí, zcizení či zatížení nemovité věci nebo podílu na ní, nebo právní jednání, jehož předmětem je plnění, jehož hodnota v jednotlivém případě přesahuje částku 20.000 Kč (výrok II.), A.K., narozené XXXXX, se jmenuje opatrovnicí J.Š., narozená XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, která je jako opatrovnice oprávněna za A.K. jednat v záležitostech, v nichž byla omezena ve svéprávnosti. Nejedná-li se o běžnou záležitost při správě jmění opatrovanky, vyžaduje se k naložení s majetkem opatrovanky schválení soudu. Takového schválení je vždy třeba k nabytí, zcizení či zatížení nemovité věci nebo podílu na ní. Opatrovnice není oprávněna zastupovat opatrovanku v záležitostech týkajících se vzniku a zániku manželství, jakož i pořízení pro případ smrti nebo prohlášení o vydědění a jejich odvolání. Opatrovnici soud ukládá, aby svou funkci vykonávala řádně a dbala přitom pokynů soudu. Opatrovnice je povinna provádět vyúčtování správy jmění opatrovanky vždy k 30. 6. následujícího kalendářního roku a toto vyúčtování předkládat soudu (výrok III.), státu se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává (výrok IV.), žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok V.).
2. Své rozhodnutí odůvodnil soud I. stupně v podstatných částech tím, že vnučka posuzované navrhla, aby byla posuzovaná omezena ve svéprávnosti a aby jí byl ustanoven opatrovník a aby jí soud svěřil provedení právních jednání jménem posuzované podle § 58 o. z. Svůj návrh, aby jí soud svěřil provedení právních jednání jménem posuzované podle § 58 o. z. pak vzala navrhovatelka zpět a soud I. stupně v tomto rozsahu řízení zastavil. Soud I. stupně dospěl k závěru, že posuzovaná trpí duševními poruchami, které nejsou jen přechodného rázu a pro které není schopna samostatně právně jednat v plném rozsahu. Jedná se o mírnou kognitivní poruchu, která znamená úpadek poznávacích funkcí. Dále trpí poruchou přizpůsobení charakteru protrahované anxiosně depresivní reakce. Druhá z poruch znamená, že posuzovaná jedná ve stresu zkratkovitě a nejde u ní o úplně svobodný projev její vůle. Takto jedná i v otázkách nakládání s rodinným majetkem ve vztahu ke svým potomkům. Posuzovaná je ze strany blízkých zvýšeně ovlivnitelná, snaží se jim zavděčit a hrozí jí újma. S ohledem na kognitivní úpadek způsobený kognitivní poruchou a s ohledem na svá další fyzická omezení (špatný zrak, sluch, imobilita) navíc posuzovaná není schopna samostatně právně jednat bez toho, aby pro ni byly vytvořeny specifické podmínky, které však nelze v běžném prostředí občanského života zaručit. Proto soud I. stupně dospěl k závěru, že je na místě omezit posuzovanou ve svéprávnosti. Soud I. stupně proto omezil posuzovanou v její způsobilosti samostatně nakládat s nemovitými věcmi nebo podíly na nich, a dále v právních jednáních s plněním, jehož hodnota převyšuje částku 20.000 Kč. Posuzovaná označila za osoby, které by měly vykonávat funkci opatrovníka, navrhovatelku i syna J.K.. K osobě navrhovatelky nezjistil soud žádné okolnosti, které by vedly k závěru, že není osobou vhodnou k výkonu funkce opatrovníka posuzované, v případě J.K. takové okolnosti najevo vyšly. Vedle faktu, že J.K. aktuálně vede soudní spor s posuzovanou,

diskvalifikuje jej z výkonu funkce opatrovníka posuzované i zjištění, že je proti němu již dlouhodobě vedena exekuce pro neplnění rozhodnutí o odstranění části stavby, přičemž J.K. toto rozhodnutí nerespektuje již téměř 16 let. Jiná blízká osoba k výkonu funkce opatrovníka vhodná není. Dcera posuzované má dlouhodobé zdravotní potíže. Syn posuzované J. žije spíše jako bezdomovec. Dcera posuzované D. zemřela. Sestra navrhovatelky R. má zdravotní potíže. Proto soud I. stupně jmenoval opatrovníkem navrhovatelku a určil, že opatrovnice je oprávněna jednat za posuzovanou v rozsahu, v jakém byla posuzovaná omezena ve svéprávnosti. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 23 z. ř. s a dále rozhodl, že státu se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolání J.K.. Toto odvolání směřuje proti napadenému rozsudku v celém rozsahu. Ve svém odvolání namítl, že soudce byl podjatý a s navrhovatelkou i s jejím právním zástupcem se dobře znají. Nebylo přihlédnuto k výslechu svědka a nebyl zvážen jiný zástupce. Došlo ke střetu zájmů.
4. Odvolací soud zjistil, že je uplatněn zákonný odvolací důvod, přičemž přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející (§ 212a odst. 1, 5 o. s. ř.). Odvolacím důvodem nebyl vázán (§ 212a odst. 1 o. s. ř.).
5. Podle § 55 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., k omezení svéprávnosti lze přistoupit jen v zájmu člověka, jehož se to týká, po jeho zhlédnutí a s plným uznáváním jeho práv a jeho osobní jedinečnosti. Přitom musí být důkladně vzaty v úvahu rozsah i stupeň neschopnosti člověka postarat se o vlastní záležitosti.
6. Podle § 55 odst. 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., omezit svéprávnost člověka lze jen tehdy, hrozila-li by mu jinak závažná újma a nepostačí-li vzhledem k jeho zájmům mírnější a méně omezující opatření.
7. Podle § 57 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., soud může omezit svéprávnost člověka v rozsahu, v jakém člověk není pro duševní poruchu, která není jen přechodná, schopen právně jednat, a vymezí rozsah, v jakém způsobilost člověka samostatně právně jednat omezil.
8. Podle § 59 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., soud může svéprávnost omezit v souvislosti s určitou záležitostí na dobu nutnou pro její vyřízení, nebo na jinak určenou určitou dobu, nejdéle však na pět let; uplynutím doby právní účinky omezení zanikají. Zahájí-li se však v této době řízení o prodloužení doby omezení, trvají právní účinky původního rozhodnutí až do vydání nového rozhodnutí, nejdéle však jeden rok.
9. Podle § 62 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., v rozhodnutí o omezení svéprávnosti jmenuje soud člověku opatrovníka. Při výběru opatrovníka přihlédne soud k přáním opatrovnice, k jeho potřebě i k podnětům osob opatrovanci blízkých, sledují-li jeho prospěch, a dbá, aby výběrem opatrovníka nezaložil nedůvěru opatrovnice k opatrovníkovi.
10. Podle § 64 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., rozhodnutí o omezení svéprávnosti nezabavuje člověka práva samostatně právně jednat v běžných záležitostech každodenního života.
11. Podle § 65 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., jednal-li opatrovanec samostatně, ač nemohl jednat bez opatrovníka, lze jeho právní jednání prohlásit za neplatné, jen působí-li mu újmu. Postačí-li však k nápravě jen změna rozsahu opatrovancových povinností, soud tak učiní, aniž je vázán návrhy stran. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení, jednal-li opatrovanec samostatně, ač nemohl jednat bez opatrovníka, považuje se opatrovancovo jednání za platné, pokud je opatrovník schválil. To platí i v případě, že takové právní jednání schválil jednající sám poté, co nabyl svéprávnosti.
12. Podle ustanovení § 461 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., platí, že spravuje-li zákonný zástupce nebo opatrovník jmění zastoupeného, náleží mu běžná správa takového

jmění. Nejedná-li se o běžnou záležitost, vyžaduje se k naložení se jměním zastoupeného schválení soudu.

13. K omezení svéprávnosti může dojít jen v zájmu člověka, o jehož svéprávnost se jedná, případně za účelem ochrany základních práv jiných osob anebo ve veřejném zájmu. Tento zájem je přitom dán až druhotně, skrze případnou odpovědnost člověka za zásah do ústavně garantovaných hodnot. Omezení se dotýká prvotně soukromých práv člověka.
14. Odvolací soud se ztotožňuje s hodnocením důkazů učiněným soudem I. stupně a s jím učiněnými závěry o skutkovém stavu.
15. Posuzovaná trpí duševní poruchou trvalého charakteru. Jde o mírnou kognitivní poruchu, která není krátkodobá, ani přechodná, ale jde o chronický stav. Vedle toho jde u posuzované o poruchu přizpůsobení, která má charakter protrahované anxiosně-depresivní reakce. V důsledku těchto duševních poruch má posuzovaná snížené tempo duševní činnosti, nepružnost myšlenkových operací, kognitivní křehkost a mnestickou nejistotu. Má narušenou krátkodobou paměť a snížené schopnosti se soustředit a koncentrovat. Trpí zapomnětlivostí a má potíže si osvojit a uchovat nové poznatky. Dále trpí emočně-afektivními změnami a má chorobně pokleslou depresivní náladu. Trpí citovou rozkolísaností a doprovodným úzkostným prožíváním a tendencí k plačtivosti, trpí pocity smutku, netečností až rezignovaností a oslabením volní složky. Projevuje se u ní únava až omrzelost životem, bilanční úvahy, jež vyústily v sebevražedné jednání, k němuž není náležitě kritická. U posuzované se projevují výpadky v paměti a přechodné stavy zmatenosti.
16. Toto vše je ještě spojeno s nedoslýchavostí a vetchozrakostí, což stěžuje, aby se orientovala v psaném textu a reagovala na mluvené slovo. Fyzický stav posuzované je pro posuzovanou rozhodně omezující a hendikepující, což dokonce dominuje nad stavem duševním.
17. Samotná skutečnost, že člověk trpí duševní poruchou, ještě není důvodem pro omezení jeho svéprávnosti. Soud musí vždy zvažovat, zda míra ohrožení práv a případný následek vyváží tak zásadní zásah do práv člověka. Skutečnosti důležité pro rozhodnutí ve věci soud zkoumá z úřední povinnosti, je povinen úplně a spolehlivě zjistit osobní poměry omezovaného (jak se projevuje při sociálním kontaktu se členy občanské společnosti, jak hospodaří s finančními prostředky a podobně) a při posuzování míry jeho způsobilosti právně jednat vzhledem k jeho zdravotnímu stavu soud vychází především ze znaleckého posudku, ovšem v souvislosti s ostatními výsledky dokazování.
18. Soud prvního stupně dospěl k odůvodněnému závěru, že jsou splněny shora uvedené zákonné předpoklady pro omezení svéprávnosti posuzované a že je zde dána potřeba ochrany posuzované ze strany další osoby. Soud I. stupně přílehavě uzavřel, že posuzovaná jedná ve stresu zkratkovitě a nejde u ní o úplně svobodný projev její vůle. Takto jedná i v otázkách nakládání s rodinným majetkem ve vztahu ke svým potomkům. Posuzovaná je ze strany blízkých zvýšeně ovlivnitelná, snaží se jim zavděčit a hrozí jí újma. S ohledem na kognitivní úpadek způsobený kognitivní poruchou a s ohledem na svá další fyzická omezení (špatný zrak, sluch, imobilita), není navíc posuzovaná schopna samostatně právně jednat bez toho, aby pro ni byly vytvořeny specifické podmínky, které však nelze v běžném prostředí občanského života zaručit.
19. Proto jsou dány důvody pro omezení posuzované ve svéprávnosti.
20. Mírnější opatření nepřicházejí v tomto konkrétním případě v úvahu. Mezi mírnější prostředky zahrnuje zákon smlouvu o nápomoci, zastoupení členem domácnosti, opatrovníka ustanoveného předběžným prohlášením podle § 8 a násl. o. z., a opatrovníka ve smyslu ustanovení § 469 o. z.

21. K uzavření smlouvy o nápomoci ve smyslu ustanovení § 45, § 46 o. z. nedošlo, tedy je vyloučeno, aby soud schválil smlouvu o nápomoci, která ani nebyla uzavřena (§ 46 odst. 2 o. z.). Zastoupení členem domácnosti není dostatečným opatřením s ohledem na smysl tohoto právního institutu a jeho význam, který směřuje k zastoupení v obvyklých záležitostech (srov. § 52 o. z.), avšak jak vyplývá z provedeného dokazování, právě jednání v obvyklých (nestresových) záležitostech je posuzovaná v určitém směru schopna. Posuzovaná v minulosti nečinila předběžné prohlášení ve smyslu § 38 o. z. a neprojevila vůli, aby se určitá osoba stala opatrovníkem. Jmenovat opatrovníka ve smyslu § 359 o. z. nelze, neboť zde absentuje ve smyslu tohoto zákonného ustanovení návrh posuzované. Přitom ustanovení § 39 z. ř. s. předpokládá možnost soudu během řízení o svéprávnosti rozhodnout o schválení smlouvy o nápomoci, o schválení zastoupení členem domácnosti nebo o jmenování opatrovníka – zde zjevně myšleno opatrovníka ustanoveného předběžným prohlášením podle § 38 a násl. o. z., má-li soud za to, že takové omezení bude pro člověka mírnější a méně omezující (srov. Svoboda, K., Vlášil, D., Levý, J., Hromada, M. a kol. Zákon o zvláštních řízeních soudních. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 96).
22. Soud I. stupně odpovídajícím způsobem vyložil, že bez ochrany posuzované poskytované jinou osobou, zde hrozí újma na právech posuzované, což soud I. stupně vyložil uvedením řízení o určení vlastnictví k darované nemovitosti vedeného před Okresním soudem ve Zlíně pod sp. zn. 46 C 288/2021.
23. S ohledem na existenci konkrétní duševní poruchy trvalého charakteru je v zájmu posuzované a je v zájmu ochrany jejich základních práv, omezit ji v oblasti nakládání s nemovitými věcmi a v oblasti právních jednání, jejichž hodnota v jednotlivém případě přesahuje částku 20.000 Kč. Při stanovení částky rozhodně pro omezení soud přihlédl k tomu, jakou částku ve stávajícím prostředí posuzovaná pobírá jako svůj příjem a jakou částku má uspořenu a přihlédl k odkázanosti posuzované na péči zařízení, kde je umístěna.
24. Rozsah omezení soud I. stupně vymezil tak, že k nakládání s nemovitými věcmi, jakož i k činění právního jednání, jehož hodnota v každém jednotlivém případě přesahuje 20.000 Kč, nebude posuzovaná svéprávná, přičemž tento rozsah omezení svéprávnosti nenaruší zajištění základních, každodenních a „běžných“ potřeb posuzované.
25. V souladu s principem ochrany zájmů posuzované a v souladu se zásadou, že omezení svéprávnosti musí být jen ve prospěch posuzované, soud I. stupně ve výroku rozsudku rozhodl, že je třeba schválení soudu, nejedná-li se o běžnou záležitost při správě jmění posuzované a k nabytí, zcizení či zatížení nemovité věci nebo podílu na ni.
26. Podle ustanovení § 64 občanského zákoníku toto rozhodnutí nezavazuje posuzovanou samostatně právně jednat v běžných záležitostech každodenního života.
27. Svéprávnost posuzované byla omezena na dobu tří let. Nedojde-li v této lhůtě k přezkumu a opětovnému rozhodnutí o omezení svéprávnosti posuzované, bude jí ze zákona plná svéprávnost navrácena.
28. Podle § 14 odst. 1 o. s. ř. soudci a přísedící jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.
29. Podle § 16 odst. 1 věta první o. s. ř. o tom, zda je soudce nebo přísedící vyloučen, rozhodne nadřízený soud v senátě.
30. Odvolací soud se zabýval odvolací námitkou podjatosti soudce.
31. Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, z obsahu spisu ani z vyjádření soudce nezjistil žádné objektivní konkrétní skutečnosti, které by svědčily o takovém osobním vztahu soudce k projednávané věci nebo k účastníkům, či zástupcům účastníků, pro které by vznikla

pochybnost o podjatosti tohoto soudce. Ostatně takové konkrétní skutečnosti nebyly odvolatelem ani tvrzeny.

32. Z právního názoru vysloveného v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2010, sp. zn. 5 Nd 397/2009, vyplynulo, že k vyloučení soudce nestačí subjektivní pochybnost o jeho nepodjatosti. K vyloučení je třeba, aby byly pochybnosti o jeho nepodjatosti založeny na existenci objektivního důvodu, který je dán pouze tehdy, pokud se zjistí dostatečně intenzivní poměr soudce k věci, k účastníkům řízení či k jejich zástupcům, a to takový poměr, jehož povaha je z objektivního pohledu způsobilá zpochybnit schopnost soudce nestranně a nezávisle rozhodnout v konkrétní věci. V dané věci však zcela absentuje konkrétní objektivní důvod, objektivizující subjektivní pochybnost odvolatele.
33. O případ vyloučení soudce z projednávání a rozhodnutí věci se tak v této konkrétní věci nejedná.
34. Odvolatel dále namítal proti jmenování navrhovatelky opatrovníkem.
35. Podle § 471 odst. 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., soud jmenuje opatrovníkem osobu, kterou navrhl opatrovanec. Není-li to možné, jmenuje soud opatrovníkem zpravidla příbuzného nebo jinou osobu opatrovanci blízkou, která osvědčí o opatrovance dlouhodobý a vážný zájem a schopnost projevovat jej i do budoucna. Není-li možné ani to, jmenuje soud opatrovníkem jinou osobu, která splňuje podmínky pro to, aby se stala opatrovníkem, nebo veřejného opatrovníka podle jiného zákona.
36. Ustanovení § 471 odst. 2 o. z. obsahuje pravidla pro výběr osoby opatrovníka.
37. Zákon upřednostňuje vůli opatrovance. V konkrétním případě opatrovaná projevila svou vůli tak, aby opatrovníkem byla navrhovatelka nebo odvolatel.
38. Povinností soudu při výběru opatrovníka je zajistit opatrovanci kvalifikované zastupování v právních vztazích.
39. Soud dbá především o to, aby opatrovník skýtal záruky, že se své funkce zhostí v souladu s účelem opatrovnictví a že zajistí všestrannou a efektivní ochranu práv a oprávněných zájmů opatrovance (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3871/2010).
40. Výběr opatrovníka je pro opatrovance zásadní.
41. Opatrovník je totiž povinen udržovat s opatrovancem pravidelné spojení (vhodným způsobem v potřebném rozsahu), projevovat o něj zájem, dbát o jeho zdravotní stav, starat se o naplnění jeho práv a chránit jeho zájmy (srov. [§ 466](#) odst. 1 o. z.).
42. Při výběru opatrovníka zvažuje soud i další hlediska.
43. Soud I. stupně vysvětlil, proč jmenovaný opatrovník skýtl záruky, že se své funkce zhostí v souladu s účelem opatrovnictví ([§ 457 o. z.](#)) a že zajistí všestrannou a efektivní ochranu zájmů opatrovankyně a naplňování jejich práv (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2011 sp. zn. [21 Cdo 3871/2010](#), jehož závěry o způsobilosti osoby k opatrovnictví jsou plně aplikovatelné i v poměrech právní úpravy obsažené v [o. z.](#)). Vzhledem k obsahu povinností opatrovníka (plynoucích zejména z ustanovení [§ 466](#) odst. 1 o. z.) patří do rámce „všestranné a efektivní ochrany zájmů opatrovance a naplňování jeho práv“ i zajištění řádné péče o zdravotní stav opatrovance v souladu s lékařskými doporučeními a také zajištění správy majetku opatrovance s péčí řádného hospodáře. Soud I. stupně správně při výběru opatrovníka přihlížel podle okolností případu k osobním poměrům navržených osob, věku, zdravotnímu stavu, k situaci, v níž se tyto osoby nachází, k jejich vztahu k opatrovankyni. V neposlední řadě však soud I. stupně vzal také v úvahu veškeré další skutečnosti, které vypovídají o důvěryhodnosti (spolehlivosti) navržené osoby z hlediska jejich schopnosti řádné správy opatrovanceova majetku, včetně jejich schopnosti

náležitě dbát o zdravotní stav opatrovance. Jsou-li přitom některá hlediska pro posouzení způsobilosti (resp. vhodnosti) navržené osoby k opatrovnictví v konkrétní věci významnější (závažnější, důležitější), soud jim logicky přikládal také větší význam.

44. V tomto směru se odvolací soud v plném rozsahu ztotožnil s odůvodněním provedeným soudem I. stupně, na které pro stručnost odkazuje. Správně poukázal zejména na skutečnosti, které vypovídají o vyšší důvěryhodnosti a spolehlivosti navrhovatelky a tato hlediska svou závažností převažují nad ostatními hledisky a činí navrhovatelku vhodnou k zajištění všestranné a efektivní ochrany a oprávněných zájmů posuzované.
45. S ohledem na shora uvedené byl proto rozsudek soudu I. stupně podle ustanovení § 219 o. s. ř. jakožto ve výroku II., III., IV. a V. věcně správný potvrzen.
46. Pokud jde o odvolání odvolatele proti výroku I. napadeného rozsudku, tímto výrokem bylo z důvodu zpětvzetí návrhu zastaveno řízení o návrhu navrhovatelky, aby jí soud svěřil provedení právních jednání jménem posuzované podle § 58 o. z.
47. Odvolání musí být subjektivně přípustné. Legitimaci k podání odvolání má pouze ten účastník, jemuž rozhodnutím byla způsobena újma na jeho právech, kterou může napravit svým rozhodnutím odvolací soud. Způsobená újma musí vyplývat přímo z posouzení práv a povinností účastníků řízení. Rozhodující přitom je výrok rozhodnutí soudu prvního stupně, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska, nikoliv podle hmotného práva. V daném případě není dána subjektivní přípustnost podaného odvolání proti výroku I. odvoláním napadeného rozsudku. Ze samotného výroku I. napadeného usnesení neplyne žádná újma na právech odvolatele. Účastník není subjektivně legitimován k podání odvolání, jestliže vzhledem k tomu, jak bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, nebyla způsobena újma na jeho právech odčinitelná zrušením či změnou rozhodnutí. Proto bylo rozhodnuto o odmítnutí podaného odvolání proti výroku I. (§ 218 o. s. ř.).
48. Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků před odvolacím soudem je odůvodněn ustanovením § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 23 z. ř. s., když nebyly shledány okolnosti pro přiznání náhrady nákladů řízení některému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců od jeho doručení, a to u Okresního soudu ve Zlíně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak

Zlín 1. listopadu 2022

JUDr. J. Rezek v. r.
předseda senátu